

Talepapir

Arrangement: Samrådsspørgsmål A og B

Hvornår: Onsdag den 11. oktober 2017 kl. 10-12

Udlændinge- og
Integrationsministeriet

25. september 2017

Sags nr.
Akt-id

DET TALTE ORD GÆLDER

Udkast til tale til brug for besvarelsen af samrådspørgsmål A og B fra Udlændinge- og Integrationsudvalget.

Spørgsmålene er stillet efter ønske fra Mattias Tesfaye (S), Johanne Schmidt-Nielsen (EL), Josephine Fock (ALT), Sofie Carsten Nielsen (RV) og Holger K. Nielsen (SF).

Samrådsspørgsmål A og B

Samrådsspørgsmål A:

”Vil ministeren uddybe sine udtalelser fra samrådet den 23. juni 2017 jf. s. 18 i transskriberingen af samrådet kl. 10:50 (UUI alm. del – bilag 217), om det forhold at instruksen af 10. februar 2016 – ifølge ministeren – intet har med partshøring at gøre, og at der heller ikke tidligere er blevet partshørt i de her sager? I den forbindelse bedes ministeren redegøre for forskellen på indkvarte-

ringspraksis for adskillelse af mindreårige asylansøgere fra deres ægtefælle/samlever, herunder redegøre for hvordan de berørte parter er blevet inddraget i beslutningen om adskillelse forud for den 10. februar 2016 og indkvarteringspraksis i perioden fra den 10. februar 2016 og frem til den 28. april 2016.”

Samrådsspørgsmål B:

”Vil ministeren redegøre for ministeransvaret efter ministeransvarlighedslovens §§ 3 og 5, herunder om ministerens ansvar skærpes ved, at ministeren den 10. februar 2016 udsender en pressemeddelelse om praksisændringen, hvoraf det fremgår, at adskillelsen fremadrettet skal være undtagelsesfri – og altså ikke indeholde en konkret og individuel vurdering, hvilket Udlændingestyrelsen retter sig efter?”

[Indledning]

De 2 samrådsspørgsmål, der er stillet, følger op på mine svar på samrådet den 1. juni 2017 på samrådsspørgsmål AT og AU og mine svar på samrådet den 23. juni 2017 på samrådsspørgsmål AW til AZ.

Og dagens samråd følger op på statsministerens, justitsministerens og mine svar på de cirka 200 folketingsspørgsmål, som er besvaret i tilknytning til samrådet i dag og de to forudgående samråd af samlet 7 timers varighed.

Der er altså tale om en sag, som er meget grundigt belyst, og hvor jeg flere gange har redegjort detaljeret for forløbet.

Derfor vil de svar, jeg giver i dag, i meget vidt omfang være en gentagelse af de skriftlige og mundtlige svar, som allerede er givet til Folketinget i denne sag.

* * *

I. Samrådsspørgsmål A (Partshøring mv.)

[Indholdet af pressemeddelelsen]

Først bliver jeg bedt om at redegøre for indholdet af min pressemeddelelse af 10. februar 2016 om den generelle indkvarteringsordning for mindreårige asylansøgere med en ægtefælle eller samlever.

Der henvises i spørgsmålet til mine udtalelser under samrådet den 23. juni om, at pressemeddelelsen ikke har noget med spørgsmålet om partshøring at gøre.

Det kan jeg bekræfte. Og jeg vil gerne gentage mit svar fra samrådet.

Dén praksisændring, som min pressemeddelelse af 10. februar 2016 om den generelle indkvarteringsordning lagde op til, vedrørte indholdet af ordningen.

Eller sagt på en anden måde: Hvad er udgangspunktet, når myndighederne skal beslutte, om en ung pige kan indkvarteres sammen med sin ældre ægtefælle eller samlever.

Og som jeg har sagt flere gange, ønskede jeg med min pressemeddelelse at vende udgangspunktet på hovedet.

Den praksisændring, som jeg lagde op til med min pressemeddelelse, betyder, at indkvartering i disse tilfælde skal ske separat, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Med andre ord: En ung pige kan herefter alene indkvarteres på et asylcenter sammen med sin ældre ægtefælle eller samlever, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser.

I et notat fra den 12. december 2016, som samme dag er sendt til Folketinget, er der en grundig gennemgang af fortolkningen af Danmarks internationale forpligtelser i disse sager.

Jeg tror ikke, at nogen på noget tidspunkt har været i tvivl om, at det var dette, der var målet for min pressemeddelelse. At jeg ønskede at ændre indholdet af ordningen.

Og ellers gentager jeg det gerne igen: Jeg var og er meget optaget af, at vi beskytter de her piger bedst muligt og ikke fastholder dem i et ufrivilligt ægteskab eller samliv.

Og jeg ønsker, at pigerne skal have frihed til at leve deres liv, som de ønsker og vælge den partner, som de ønsker.

Derfor ønskede jeg så vidt muligt at skille parrene ad og lægge en så restriktiv linje som overhovedet muligt. Og derfor tog jeg med min pressemeddelelse initiativ til hurtigt at vende den tidligere praksis på hovedet.

Derimod forholder min pressemeddelelse sig ikke til spørgsmålet om, hvilke almindelige partsrettigheder der skal iagttages, herunder spørgsmålet om partshøring.

For mig var det udfaldet af beslutningerne, der var væsentligt. Hvilke formelle regler myndighederne skulle eller ikke skulle iagttage, har været op til myndighederne at vurdere. Dette spørgsmål var ikke på mit bord.

Det er der intet som helst usædvanligt i. I denne sag var det indholdet af ordningen, der var vigtigt for mig. Og det var det, der fremgik af min pressemeddelelse.

Noget andet er de juridiske overvejelser, om der skulle ske partshøring i disse sager.

Og i sammenhæng hermed de juridiske overvejelser, om der i det hele taget er tale om en forvaltningsafgørelse, når der sker separat indkvartering, og parret retter sig efter anvisningen om, at de skal bo på hver deres asylcenter.

Sådanne forvaltningsretlige overvejelser foretages af myndighederne. Og dem har jeg som minister ikke deltaget i.

Sådan var det i denne sag. Og sådan er det jo i de fleste sager.

En minister kan have et ønske om at sætte en bestemt retning og ændre praksis generelt inden for lovens rammer på et bestemt område.

Derefter er det op til myndighederne at følge op på en sådan praksisændring.

Og det er jo ikke sådan, at en generel praksisændring af indholdet af en bestemt ordning på et bestemt område også skal indeholde en redegørelse for de formelle sagsbehandlingsregler.

De gælder jo, medmindre man ønsker at fravige dem. Og det var ikke tilfældet.

Tilsvarende gælder, når Folketinget vedtager nye regler, der ændrer indholdet af en bestemt ordning på et bestemt område.

Her skal myndighederne selvfølgelig udmønte Folketingets ønske inden for gældende ret.

Og det er ikke nødvendigt i lovforslaget at beskrive, at i det omfang der er tale om en forvaltningsafgørelse, skal afgørelsen ledsages af en begrundelse, eller at der forinden skal ske partshøring, eller at de øvrige almindelige formelle sagsbehandlingsregler skal gælde.

Det er som nævnt kun nødvendigt, hvis lovændringen også går ud på at ændre i selve sagsbehandlingsreglerne, f.eks. ved at fravige forvaltningslovens regler.

I denne sag havde jeg ikke noget ønske om at ændre på sagsbehandlingsreglerne. Jeg har slet ikke forholdt mig til sagsbehandlingsreglerne. Mit ærinde var at vende udgangspunktet for udfaldet af de her sager på hovedet.

[Overvejelserne om partshøring]

Noget andet er så, at min pressemeddelelse – og altså mit ønske om at vende udgangspunktet på hovedet – betød, at Udlændingestyrelsen over for Udlændinge- og Integrationsministeriet rejste det forvaltningsretlige spørgsmål, om der skulle ske partshøring i de her sager.

Der er redegjort for de forvaltningsretlige overvejelser, der fulgte i halen på dette, i mit svar på spørgsmål nr. 951 fra udvalget forud for dette samråd.

Jeg har fået oplyst, at der var tale om forvaltningsretlige overvejelser, som gav anledning til ikke ubetydelig tvivl.

Skal man oversætte dette, tror jeg, at man kan sige, at der retfærdigvis var tale om et vanskeligt spørgsmål, hvor svaret ikke var givet på forhånd.

Forvaltningsloven regler om forudgående partshøring og om begrundelse gælder i sag, i afgørelsessager. Reglerne gælder derimod ikke, hvis der er tale om faktisk forvaltningsvirksomhed.

Når der så var tale om et vanskeligt, juridisk spørgsmål, skyldes det, at forarbejderne til udlændingeloven indeholder en klar og udtrykkelig forudsætning om, at anvisning af indkvartering i asylsystemet ikke har karakter af en forvaltningsafgørelse, men at der er tale om faktisk forvaltningsvirksomhed.

Og at der dermed heller ikke skal ske partshøring efter forvaltningsloven eller gives en begrundelse, hvis udlændingen følger anvisningen af indkvartering – netop fordi der ikke er tale om en afgørelse.

At der er tale om vanskelige, juridiske spørgsmål kan man forvise sig om ved at læse det detaljerede svar på spørgsmål nr. 951.

Disse juridisk-tekniske overvejelser vil jeg derfor heller ikke redegøre detaljeret for her, også fordi de hverken lægger noget til eller trækker noget fra i forhold til det spørgsmål, jeg er blevet stillet. I stedet for kan jeg henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. 951.

Som det fremgår af dette svar, besluttede Udlændingestyrelsen den 28. april 2016 at genoptage behandlingen af de konkrete sager om adskilt indkvartering af mindreårige med ægtefælle eller samlever og at træffe afgørelse om flyttepåbud i alle sagerne, dvs. også i sager, hvor parterne nok efterkommer styrelsens anvisning om indkvartering, men ikke selv ønsker dette.

Beslutningen om at genoptage behandlingen af sagerne var baseret på en vurdering af, at en beslutning om separat indkvartering har en indgribende karakter.

Og fordi der i alle sagerne træffes en afgørelse – nemlig en afgørelse om flyttepåbud – skal der ligesom i de afgørelser om flyttepåbud på indkvarteringsområdet, der blev truffet inden den 28. april 2016, ske partshøring efter

forvaltningslovens regler, og afgørelsen skal ledsages af en begrundelse

Så vidt myndighedernes retlige overvejelser. Som jeg har sagt, var dette spørgsmål ikke på mit bord.

Jeg kan derfor også meget klart slå fast, at jeg først blev bekendt med disse forvaltningsretlige overvejelser, efter at Udlændingestyrelsen den 28. april 2016 havde truffet beslutning om at genoptage de konkrete sager om adskilt indkvartering og træffe afgørelse efter forudgående partshøring.

Det har Udlændinge- og Integrationsministeriet redegjort for i svaret på spørgsmål nr. 978 stillet op til samrådet i dag.

Når det var sådan, skyldes det, at der var tale om et rent forvaltningsretligt spørgsmål, som myndighederne skulle finde svaret på.

Dette var ikke et politisk spørgsmål. Mit ærinde var at ændre i substansen. Ikke de formelle rammer. Derfor var

der ikke grund til at involvere mig. Og det skete heller ikke.

[Indkvarteringspraksis forud for og efter udsendelsen af pressemeddelelsen]

Så er der spurgt til, hvilken praksis for indkvartering der gjaldt for unge piger med en ældre ægtefælle eller samlever forud for og efter den 10. februar 2016.

Praksis efter den 10. februar 2016 har jeg gennemgået i detaljer blandt andet under samrådet den 23. juni. Her læste jeg som bekendt Udlændingestyrelsens bidrag op, hvor styrelsen selv redegør for praksis efter udsendelsen af pressemeddelelsen.

Det vil jeg ikke gentage i sin helhed i dag. Men blot pege på følgende 5 hovedelementer i styrelsens bidrag:

1. Udlændingestyrelsen har under hele forløbet i alle sager foretaget en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser.

2. Udlændingestyrelsen anmodede den 18. februar 2016 i en række sager operatørerne om yderligere oplysninger om bl.a. fællesbørn, graviditet, familiemedlemmer i Danmark og operatørernes vurdering af eventuelle behov for foranstaltninger. Operatørerne blev også bedt om at oplyse, om familien var velfungerende, om der var bekymring for parternes eller eventuelle børns trivsel, hvordan man vurderede at familien ville fungere efter en adskillelse, og om der i øvrigt var forhold, som styrelsen burde være opmærksom på.

3. I de sager, hvor Udlændingestyrelsens beslutning om flytning blev fulgt, blev der ikke truffet en afgørelse om flyttepåbud, og der blev derfor heller ikke foretaget partshøring eller givet en begrundelse. Men det ændrer ikke på, at der blev foretaget en konkret og individuel vurdering på baggrund af operatørernes oplysninger og oplysningerne i sagen i øvrigt.

4. Da Udlændingestyrelsen den 28. april 2016 besluttede at genoptage de konkrete sager og også træffe afgørelse om flyttepåbud efter forudgående partshøring i de sager, hvor parret efterkom beslutningen, skete dette ikke, fordi den separate indkvartering var i strid med Danmarks in-

ternationale forpligtelser. Det skete, fordi sagerne nu blev behandlet som afgørelsessager på grund af den indgribende karakter for de involverede par.

5. Og som det fremgår af svaret på spørgsmål nr. 838, så var det ikke udtryk for, at det var forkert at indkvartere parrene hver for sig i første omgang, da parrene i otte sager senere fik mulighed for at bo sammen. Det var derimod udtryk for, at varigheden af adskillelsen selvstændigt indgik som moment i vurderingen.

Det er altså dét, Udlændingestyrelsen selv har oplyst om det grundlag, styrelsen havde for at foretage de konkrete vurderinger, som blev foretaget i alle disse sager efter udsendelsen af min pressemeddelelse den 10. februar 2016.

Så vidt Udlændingestyrelsens håndtering af sagerne efter den 10. februar 2016.

Og til grund for behandlingen af sagerne lå som sagt mit ønske om hurtigt at vende udgangspunktet på hovedet, så indkvartering skal ske separat, medmindre Danmarks internationale forpligtelser taler imod dette.

* * *

Så er spørgsmålet, hvad der gjaldt før den 10. februar 2016.

I mit svar på spørgsmål nr. 953 forud for dette samråd henviser jeg bl.a. til et bidrag fra Udlændingestyrelsen, der redegør for dette spørgsmål.

Udlændingestyrelsen har om praksis forud for min pressemeddelelse bl.a. oplyst, at der blev foretaget en konkret vurdering af omstændighederne i de sager, hvor Udlændingestyrelsen blev gjort bekendt med, at der var problemer i relation til den mindreåriges trivsel.

Og at omdrejningspunktet for denne vurdering var indkvarteringsoperatørens børnefaglige personales vurderinger samt værtskommunens eventuelle faglige vurderinger af, hvilke indkvarteringsforhold der var til den mindreåriges bedste med udgangspunkt i hensynet til barnets tarv.

Udlændingestyrelsen har endvidere oplyst, at det som følge af manglende registrering ikke er muligt at identifi-

cere eventuelle sager, hvor styrelsen måtte have truffet beslutning om separat indkvartering af en mindreårig asylansøger over 15 år med en ægtefælle eller samlever mod begge parterens ønske.

Udlændingestyrelsen har samtidig oplyst, at styrelsen ikke umiddelbart har erindring om, at der før den 10. februar 2016 har været sager om separat indkvartering af mindreårige asylansøgere over 15 år med en ægtefælle eller samlever mod begge parterens ønske.

Lad mig gentage. Der har så vidt vides ikke før min pressemeddelelse været sager, hvor unge piger over 15 år er blevet indkvarteret adskilt fra deres ældre ægtefælle eller samlever mod begge parterens eget ønske.

Når det var sådan, så skyldes det, at der jo ikke forud for den 10. februar 2016 blev foretaget en selvstændig vurdering af, om en ung pige over 15 år skulle indkvarteres adskilt fra sin ægtefælle eller samlever alene under henvisning til, at der var tale om en mindreårig.

Udlændingestyrelsen har til spørgsmål nr. 953 oplyst, at disse sager forud for min pressemeddelelse blev behand-

let som alle andre sager, hvor der opstod spørgsmål om mistriksel under indkvarteringen.

Var der ikke i sagerne oplysninger om problemer i forhold til trivsel hos en ung pige over 15 år, blev der således ikke foretaget en selvstændig vurdering af, om indkvarteringen skulle ske separat.

I sådanne tilfælde blev pigen indkvarteret med sin ægtefælle eller samlever, medmindre en af parterne udtrykte ønske om andet.

I de tilfælde, hvor der var problemer i relation til pigens trivsel, var omdrejningspunktet for den vurdering, som i alle andre sager, om der var behov for støtteforanstaltninger.

Sådanne støtteforanstaltninger kan generelt iværksættes i regi af asylcentre eller på baggrund af en kommunal afgørelse, f.eks. en afgørelse om anbringelse.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at det ikke kan udelukkes, at sådanne støtteforanstaltninger kan have haft den virkning, at en ung pige over 15 år f.eks. er blevet an-

bragt uden for asylcentersystemet, mens ægtefællen eller samleveren fortsat har været indkvarteret i asylcentersystemet.

I så fald er disse sager blevet behandlet efter de kommunale regler herom.

Udlændingestyrelsen er dog ikke umiddelbart bekendt med, at der har været sådanne sager, hverken i regi af asylcentre eller i kommunerne, hvor en støtteforanstaltning har ført til, at en mindreårig asylansøger over 15 år de facto er blevet adskilt fra en ægtefælle eller samlever mod begge parters ønske.

* * *

Jeg tror, at der er mange, inklusiv mig selv, der har haft et lidt andet billede af, hvordan man behandlede de her sager før den 10. februar 2016.

F.eks. fremgår det af en pressemeddelelse fra Socialdemokratiet fra den 23. juni, altså umiddelbart efter samrådet den 23. juni, at der under den tidligere, socialdemokratiske-ledede regering altid blev foretaget en vurdering,

når – og nu citerer jeg – ”man skulle beslutte, om et ungt ægtepar skulle adskilles.” Citat slut.

Her er der altså tale om en misforståelse. Misforståelsen er, at man forudsætter, at man før den 10. februar 2016 skulle beslutte, om der skulle ske adskillelse i disse sager, når en af parterne var en mindreårig over 15 år.

Men som det er fremgået, så opstod sagerne kun, hvis der var tale om mistrivsel – ellers ikke. Der var altså dengang ikke tale om, at der blev foretaget en selvstændig vurdering alene under henvisning til, at der var tale om en mindreårig.

Jeg kan sådan set godt forstå, at man har misforstået dette og støttet sig op ad en forkert præmis. Som jeg har sagt, var også mit billede af praksis et andet.

Jeg må bare sige, at det for mig sætter en tyk streg under, at det var helt nødvendigt at stoppe op og ændre praksis i de her sager.

Og hvis man nogensinde har været i tvivl om, hvad effekten har været af mit ønske om at vende udgangspunk-

tet på hovedet og sikre separat indkvartering i videst muligt omfang i disse sager, ja så er det vist gjort klart med al tydelighed nu.

[Spørgsmålet om partshøring forud for pressemeddelelsen af 10. februar 2016]

Under samrådet den 23. juni sagde jeg så, at der ikke tidligere er partshørt i de her sager.

Udtalelsen baserede sig på en misforståelse i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Og denne misforståelse betød, at jeg fik forkerte oplysninger af ministeriet forud for samrådet den 23. juni.

Jeg vil gerne uddybe dette.

Udlændinge- og Integrationsministeriet lagde til brug for forberedelsen af samrådet den 23. juni 2017 til grund,

- dels at Udlændingestyrelsen forud for den 10. februar 2016 undtagelsesvist havde anvist separat

indkvartering af en mindreårig over 15 år med en ægtefælle eller samlever mod begge parter ønske,

- dels at der i så fald ikke blev foretaget partshøring i sådanne sager, hvis parret efterkom Udlændingestyrelsens anvisning – på linje med administrativ praksis for anvisning af indkvartering i øvrigt og i tråd med forarbejderne til udlændingeloven.

Til brug for forberedelsen af samrådsspørgsmål AW til AZ blev jeg således af Udlændinge- og Integrationsministeriet oplyst om, dels at der forud for den 10. februar 2016 havde været sager, hvor Udlændingestyrelsen havde anvist separat indkvartering mod begge parter ønske, dels at der i disse tilfælde ikke blev foretaget partshøring, hvis parret efterkom Udlændingestyrelsens anvisning.

Disse oplysninger beror imidlertid på en misforståelse i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Som det fremgår af Udlændingestyrelsens udtalelse til brug for besvarelsen af spørgsmål nr. 953, har styrelsen ikke umiddelbart erindring om, at der før den 10. februar

2016 har været sager, hvor parterne er blevet indkvarteret separat mod begge parters ønske.

Det var således forkerte oplysninger, jeg modtog fra Udlændinge- og Integrationsministeriet forud for samrådet den 23. juni.

Ministeriet har over for mig beklaget, at jeg fik forkerte oplysninger. Og jeg vil gerne på vegne af både ministeriet, men selvfølgelig også mig selv beklage, at Folketinget modtog disse forkerte oplysninger.

* * *

Set fra min position sætter den dagældende praksis, som nu står endnu klarere for alle, blot en tyk streg under, at det var nødvendigt at handle, og at det var nødvendigt at handle hurtigt.

Vi ved altså nu, at Udlændingestyrelsen forud for min pressemeddelelse så vidt vides ikke har adskilt unge piger over 15 år fra deres ældre ægtefælle eller samlever mod begge parters vilje.

Det skal ses i lyset af, at der i disse sager ikke blev foretaget en selvstændig vurdering af, om de unge piger skulle indkvarteres adskilt fra deres partner alene under henvisning til, at der var tale om en mindreårig.

Det skete kun, hvis der forelå oplysninger om mistriksel. Hvis pigen udadtil fandt sig i tingenes tilstand, var der ikke grund til at reagere.

[Når støvet i denne sag har lagt sig, så viser dette for mig, at den praksisændring, som jeg ønskede med min pressemeddelelse, var nødvendig.]

Praksisændringen har ført til, at der i alle sager – også sager, hvor der ikke foreligger oplysninger om mistriksel – tages stilling til, om en mindreårig over 15 år skal indkvarteres sammen med sin ældre ægtefælle eller samlever. Vi har i dag en indkvarteringsordning, hvor udgangspunktet er, at en ung pige ikke indkvarteres med sin ældre ægtefælle eller samlever.

Sådan var det ikke tidligere, hvis pigen var over 15 år.

Der kan muligvis forud for den 10. februar 2016 have været eksempler på, at man i kommunalt regi har fundet det nødvendigt at anbringe en ung pige over 15 år som en støtteforanstaltning mod hendes vilje ved tegn på mistri-
vsel, mens ægtefællen fortsat har været indkvarteret i
asylcentersystemet.

Men Udlændingestyrelsen har som nævnt oplyst, at man ikke umiddelbart er bekendt med sådanne kommunale afgørelser, hvor en støtteforanstaltning de facto har ført til adskillelse af parterne i en situation, hvor ingen af parterne har ønsket dette.

Det understreger for mig at se, at det var rigtigt og også helt nødvendigt hurtigt at vende praksis på hovedet for at række hånden ud til de her piger og tilbyde dem en form for et pusterum, hvor de kan overveje deres situation.

II. Samrådsspørgsmål B (Ministeransvar mv.)

Så vender jeg mig mod samrådsspørgsmål B.

Først bliver jeg bedt om at redegøre for ministeransvarlighedslovens § 3 og § 5.

Her kunne jeg for så vidt læse op af bestemmelserne, men det tjener efter min opfattelse intet formål.

I stedet for kan jeg henvise til justitsministerens svar af 14. juni 2017 på spørgsmål nr. 828 fra udvalget. I svaret redegøres netop for ministeransvarlighedslovens § 3 og § 5.

Og i justitsministerens svar af samme dato på spørgsmål nr. 824 fra udvalget er der en henvisning til relevant juridisk litteratur om en ministers ansvar for sin embedsførelse.

Det kan jeg henholde mig til.

Og samtidig får det mig til nok engang at understrege en helt central pointe. Nemlig at spørgsmålet hviler på en forkert præmis om, at Udlændingestyrelsen skulle have besluttet at adskille de her par uden at foretage en konkret og individuel vurdering.

Dette er ikke korrekt. Det har jeg redegjort for på det første samråd den 1. juni. Jeg har gentaget dette på det andet

samråd den 23. juni. Og jeg har gjort dette klart i flere svar til udvalget, også forud for dette tredje samråd.

Men lad mig da bare gentage det én gang til. Uanset hvordan man spørger, og hvor mange gange man spørger, så er mit svar det samme. Nemlig at henvise til, hvad Udlændingestyrelsen selv har oplyst:

Udlændingestyrelsen har under hele forløbet i alle sager foretaget en vurdering af den enkelte sags omstændigheder under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser.

Og som jeg har sagt flere gange, så vidste jeg, at Udlændingestyrelsen foretog en konkret og individuel vurdering i disse sager, fordi jeg fulgte opfølgningen i sagerne tæt.

Og jeg var af naturlige grunde særligt interesseret i de fem sager, hvor Udlændingestyrelsen ikke havde adskilt parret under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Det har jeg som sagt redegjort for i detaljer under de tidligere samråd og i utallige skriftlige svar til udvalget.

Jeg kan henvise til dette og kan i øvrigt ikke føje nyt til.

Og derfor vil jeg også sige, at når man nu vælger at spørge mig, så er der for mig at se ikke er noget som helst grundlag for at rejse spørgsmål efter ministeransvarlighedsloven i forhold til min rolle.

Men som sagen har formet sig, og spørgsmålenes ordlyd taget i betragtning, så vil jeg medgive, at dette svar nok ikke tilfredsstillende spørgerne. Dét erkender jeg.

Når det er sagt, så gælder det også, at ombudsmanden i denne sag har vurderet, at instruksens efter sit undtagelsesfri og kategoriske indhold var ulovlig, og at instruksens medførte en betydelig risiko for, at der blev truffet forkerte afgørelser.

Denne alvorlige kritik har jeg taget til efterretning.

Og jeg løber heller ikke fra, at jeg med min pressemeddelelse af 10. februar 2016 ønskede at vende udgangs-

punktet for udfaldet i sager om indkvartering af unge piger med en ældre ægtefælle eller samlever på hovedet, så udgangspunktet er separat indkvartering i disse sager.

Tværtimod. Og jeg står ved, at det var afgørende for mig, at der straks blev fulgt op på min pressemeddelelse, og at der blev lagt en så restriktiv linje som overhovedet muligt.

* * *

Lad mig til sidst runde af med et par mere overordnede betragtninger efter nu 3 samråd og omkring 200 udvalgs-spørgsmål.

For det første har jeg taget ombudsmandens alvorlige kritik til efterretning. Det gælder kritikken af selve ordlyden af instruksen. Og det gælder kritikken af, at pressemeddelelsen med det kategoriske og undtagelsesfri indhold og kommunikationen i øvrigt til Udlændingestyrelsen medførte en betydelig risiko for forkerte afgørelser.

Fremgangsmåden har efter ombudsmandens opfattelse været meget risikabel i forhold til ministeriets grundlæggende pligt til at sikre lovlig administration på området.

Og derfor har jeg også under de tidligere samråd klart sagt, at der var ting i dette forløb, som kunne have været håndteret bedre. Pressemeddelelsen skulle have været fulgt op af en egentlig skriftlig instruks, som indeholdt de nødvendige forbehold. Og den samlede kommunikation til Udlændingestyrelsen har ikke været stringent nok.

Men som jeg også har sagt, så administrerede Udlændingestyrelsen rent faktisk ikke ordningen undtagelsesfrit. Og det vidste jeg, fordi jeg fulgte sagerne tæt.

For det andet vil jeg sige, at hele forløbet har betydet, at der er langt større klarhed over, hvad der var praksis før min pressemeddelelse.

Nemlig at der så vidt vides ikke var tilfælde, hvor unge piger blev skilt fra deres ældre ægtefælle eller samlever mod deres ønske.

Sagen var jo, at der i disse sager slet ikke blev foretaget en selvstændig vurdering af, om de unger piger skulle indkvarteres adskilt fra deres partner alene under henvisning til, at der var tale om en ung pige.

Det skete kun, hvis der forelå oplysninger om, at pigen mistrivedes. Hvis pigen udadtil fandt sig i tingenes tilstand, blev der ikke reageret.

Og så hvad der er praksis i dag efter min pressemeddelelse.

Nemlig at der i alle sager – også sager, hvor der ikke foreligger oplysninger om mistrivsel – tages stilling til, om en unge pige skal indkvarteres sammen med sin ældre ægtefælle eller samlever.

Og at udgangspunktet er, at en ung pige ikke indkvarteres med sin ældre ægtefælle eller samlever.

Sådan var det ikke tidligere, hvis pigen var over 15 år.

Det er der nu klarhed over. Til gengæld er det temmelig uklart, hvad oppositionen vil.

Der er svaret på omkring 200 spørgsmål i denne sag. Jeg har nu deltaget i tre samråd, de to første over samlet 7 timer.

Men alligevel savner jeg fortsat svar på, hvad oppositionen vil. Og det tror jeg også, at rigtig mange andre gør.

Vil man tilbage til den praksis, der gjaldt før min pressemeddelelse. Hvor unge piger, der finder sig i tingenes tilstand, og hvor der ikke er tegn på mistriivsel, indkvarteres med deres ældre ægtefælle eller samlever?

Eller bakker man op om den praksisændring, der er resultatet af min pressemeddelelse, og som betyder, at udgangspunktet i dag er separat indkvartering i alle disse sager?

Svaret på dette spørgsmål vil jeg rigtig gerne høre fra oppositionen. Det må være let at svare på.

Det er det i hvert fald for mig, og for regeringen. Vi vil ikke finde os i, at unge piger på vores asylcentre risikerer at blive fastholdt i et ufrivilligt ægteskab.

Tværtimod skal vi hjælpe pigerne til frit at kunne vælge det liv, de ønsker, og den partner, de ønsker.

Nu er det Danmark, man er kommet til. Og her er piger og drenge, kvinder og mænd, lige meget værd.

Og derfor har jeg ønsket at gå så langt som overhovedet muligt for at give pigerne et pusterum.

I min optik fortjener pigerne, at oppositionen melder klart ud, om man ønsker det samme.

Tak for ordet.